

REIZEN VAN NEW YORK NAAR SAN FRANCISCO EN WEER TERUG

IN ALLE STATEN

"Dat was een mooi stukje tienvaksbaan," grijnst Nick Sanders met een Stan Laurel-achtige grijns, terwijl hij het grijze vogelnest op zijn hoofd krabt. En hij heeft gelijk. We hebben de ochtend doorgebracht op wat wel eens Amerika's mooiste snelweg zou kunnen zijn. De I-80 klimt uit woestijngat Reno (Nevada) over de met dennen bedekte Sierra Nevada, schampt skioord Lake Tahoe, schiet vervolgens langs Sacramento en daalt weer af naar de upper class kustlijn van Noord-California en de Golden Gate-brug. En dat allemaal op één tank. De legendarische avonturier-op-twee-wielen leidt een groep van 12 Europese motorrijders, sommigen met duo, op een primeurtocht van de ene kust van de Verenigde Staten naar de andere, en weer terug: van New York naar San Francisco terug naar de Big Apple via Las Vegas, Texas en Memphis. En ik ben erbij.

Geschreven door Gary Inman Foto's Gary Inman, Nick Sanders

24 VERSCHILLENDE
STATEN

20 DAGEN
RIJDEN

0 RUST-
DAGEN

12 MOTOR-
RIJDERS

13.500 KILOMETERS
AFGELEGD

675 KM GEMIDDELD
PER DAG AFGELEGD

Ik zeg wel dat Nick leidt, maar: “Ik ben meer een soort van helper dan toerleider op deze trip,” zegt hij met zachte, Britse toonaard. Nicks rondreizen zijn zelfverklaarde ruwe expedities met veel kilometers en een relatief lage kostprijs die een bepaald soort rijder aantrekken. Slechts een enkeling die aan zo’n reis deelneemt, wil (of moet) Nicks handje vasthouden. Door Nick Sanders begeleid worden, kun je vergelijken met fietsen met Eddy Merckx of joggen met Usain Bolt. Hij heeft zo’n 20 keer rond de wereld gereden. Hij brainstormt over reizen die geen enkel weldenkend persoon zou ondernemen en vertrekt gewoon, meestal op een R1, met enkel wat kleren en een camera. Nick Sanders is een onverstoorbare malloot met contacten in elke haven die het bezoeken waard is.

Op dit moment is een dozijn motoren met Britse en Ierse nummerplaten verspreid over een 80-tal kilometer westkustweg, elk van hen in een lichtjes ander stadium van de roadtrip van hun leven. We hebben ongeveer een derde van de reis achter de rug en de rijders hebben kleine groepjes gevormd en hun eigen agenda bepaald. Er zijn er die elke dag voor zonsopgang vertrekken. Sommigen verkiezen het gezelschap van Nick. Anderen willen honderden foto’s nemen op een tiental stops en er zijn er die helemaal geen halt houden en enkel de sleutel uit het contact halen om te tanken. Heeft er iemand Nick, meereizende dokter Caroline of de back-upauto van Wolfe (een Ford F150 monstertruck) nodig, dan zijn ze er. Indien niet, dan verzamelt de groep weer aan het hotel om aantekeningen te vergelijken en de ad hoc briefing te negeren. Er lijkt maar één regel te zijn: hou je aan de route op het roadboek. En zelfs die ene regel wordt vaak vergeten, tot Nicks ergernis. Negen dagen voor onze afdaling naar California, begint ons avontuur in de sombere, stoffige haven van Newark, New Jersey - een taxirit verwijderd van Manhattan. Sanders’ route belooft meer van Amerika te tonen in drie weken dan eender welke andere motorreis die je kunt boeken. Niemand biedt een ‘van kust tot kust’-toer aan. En mochten ze het wel doen, dan is de kans klein dat je zo’n reis kunt boeken voor minder dan 4.600 euro. In de verzengende middag-

hitte van een vrijdagmiddag in augustus, staan de rijders in de schaduw te wachten voor een anonieme container letterlijk op de grond gedropt wordt. Er zit een heel spectrum aan motoren in, van een Yamaha éénpitter tot een BMW zescilinder, maar het merendeel bestaat uit volledig uitgeruste hoogpoters. Sommige zien eruit alsof ze een ramkraak op een Touratech-winkel hebben gepleegd. Alle motoren werden verscheept vanuit een centrale Engelse basis en zullen daar twee weken na het einde van de reis ook weer afgeleverd worden. In welke staat ze tegen dan ook mogen zijn... De motor waarmee ik verondersteld werd te rijden, een 2012 Super Ténéré met amper kilometers op de klokken, staat vast bij de douane. Omdat hij geregistreerd staat op naam van Yamaha UK, een bedrijf, kan hij niet ingevoerd worden met de andere motoren. Nick leent me zijn eigen Super Ténéré met 91.000 km achter de kiezen waarmee hij van Ushuaïa (het tipje van Zuid-Amerika) naar Prudhoe Bay (in Noord-Alaska) reed, weer terug naar Ushuaïa en dan weer terug naar Prudhoe Bay. Hij heeft de glans van een ras-avonturier, gedeukte Touratech koffers, een versleten achterband en een losse banjobout aan de voorste remklauw die ervoor zorgde dat de remvloeistof in de container lekte. Nick rijdt met deze motor - in vrijdags spitsverkeer, zonder remmen en met mij als duo - naar de ander kant van New York City om er een gehuurde FZ8 op te pikken. Nick en zijn partner - de meereizende dokter Caroline - zullen met z’n tweetjes de komende 13.000 km op de FZ8 doorbrengen. Het avontuur is begonnen.

Eerste stop is de Niagara Falls. Het reischema is flexibel genoeg om de rijders een boottochtje op de Maid of the Mist te laten maken, of eigenlijk gewoon eender wat te doen waar ze zin in hebben. Willen ze elke avond pas na het vallen van de duisternis in het hotel aankomen, dan mag dat - zolang ze Nick op de hoogte brengen van hun plannen. Sommigen maken zelfs een geïmproviseerd tripje naar Canada voor een stempel in hun paspoort. Kicks zijn er met hopen en ze volgen elkaar snel op. Tegen lunchtijd op de eerste dag is één kerel - laten we hem Andy noemen - erin geslaagd om zijn telefoon én zijn portefeuille kwijt

te raken en te vallen op een parking. Hij laat het niet aan zijn hart komen. Voor het einde van de eerste week, zal Andy een kredietkaart lenen van de back-upchauffeur en ze dezelfde dag nog verliezen, zijn motor nog eens een half dozijn keer laten vallen en toch lijkt hij de tijd van z’n leven te hebben. Een noodzakelijk kwaad op een reis die drie weken duurt en een continent twee keer oversteekt, is wat Nick een ‘transitdag’ noemt. Dat is een dag hersenloos snelwegkilometers malen door een saaie staat of drie. Aan het begin en einde van de reis zit er zo’n dag. De eerste is een rit van 900 km van Cleveland (Ohio) door Indiana, Illinois en Iowa binnen. Ik verlaat de groep een avond om vrienden te bezoeken in Des Moines en voeg zo die dag nog 160 km extra aan de kilometerstand toe. Tja, als ik dan toch in de buurt ben...

Parkeer je stoffige motor met buitenlandse nummerplaat eender waar in de VS en de locals willen meteen weten waar je vandaan komt en waar je heengaat. Ze zijn gefascineerd en zitten vol goede raad en tips - de ene al wat nuttiger dan de andere. “Hou je van zwemmen?” vraagt iemand. “Ik weet een fantastisch zwembad!” Dat blijkt 400 km verderop te liggen. Dat is zo’n beetje als iemand ontmoeten aan het tankstation van Groot-Bijgaarden en hem vertellen dat er uitzonderlijk nette publieke toiletten zijn ergens voorbij Parijs. Maar over het algemeen zitten de harten van de locals op de juiste plaats. Vlakbij Wounded Knee, op de grens met de Dakota Badlands, ontmoet ik een Indian. Hij stelt zichzelf voor als Errol en voegt er nog aan toe: “Mijn echte naam is Two Bulls.” Ik zeg hem dat ik Dubbele Kin heet en dat mijn chieft Bridgestone Battlax heet. De honderden Harley-rijders op de wegen in de Mid-West hebben heel wat goeie tips te bieden. Één naam keert steeds terug: de Bearthooth Pass. Beartooth Highway loopt van Wyoming naar Montana. Terwijl we in Zuid-Dakota zijn, plan ik om die samen te rijden met Stuart (op een 2012 Tiger Explorer) en Ian (op een Triumph Sprint uit 1998 die hij speciaal voor deze trip gekocht heeft. Hij blijft mensen er maar aan herinneren dat zijn motor minder gekost heeft dan Stuarts Duitse kofferset). >>

Niagara Falls.

Mount Rushmore.

Voor ik arriveerde, zeiden de staten in het midwesten me niet zoveel. Ik wist dat Sturgis, het Mekka van de Harley-rijders, in Zuid-Dakota ligt. Had je echt aangedrongen, dan had ik je waarschijnlijk ook nog kunnen vertellen dat Mount Rushmore hier ergens ligt. Wat ik niet wist, is dat Zuid-Dakota en Wyoming een paar van de meest fantastische wegen op deze planeet hebben. Nog voor we de start van de Beartooth bereikt hebben, zegt Ian dat dit nu al zijn beste motordag van de laatste 20 jaar is. Hij heeft het over onze rit door het bergachtige Bighorn National Forest over de US14 en 14a, een verbijsterende opeenvolging van snelle zwiepers die tot boven de 3.000 meter klimt - wat volgens mij hoger is dan de hoogste geasfalteerde bergpas in Europa. Tijdens onze afdaling rijden we een spookmijn voorbij. Ze werd gesloten na een mijnramp die 75 levens eiste in 1943. Het is er griezelig. De Beartooth, ook bekend als US212, loopt kris-kras doorheen Montana en Wyoming voordat hij naar de noordoostelijke ingang van Yellowstone Park leidt. Deze weg heeft veel meer haarspeldbochten dan die door Bighorn, dus ik geraak niet in dezelfde flow als daarnet. Het helpt ook niet dat de achterband van de Yamaha nu echt versleten is. We zijn nog steeds twee uur verwijderd van de eerste campingsite van de reis. Geen van ons drieën wil een tent opzetten in het donker dus we blazen als gekken over landelijke wegen. Aan de poor-

ten van Yellowstone ontdekken we dat onze camping 140 km verderop in het park ligt en de zon zinkt sneller weg achter de horizon dan de Titanic naar de zeebodem. Ik ben er niet trots op, maar we negeren de snelheidslimiet van 70 km/u straal. We knallen langs de gele stenen van Yellowstone, de moddervulkanen en de warmwaterbronnen. We rijden over dubbele gele wegmarkering - dom en illegaal - en jagen zelfs een kudde overstekende bizon op - dom en potentieel suïcidaal. Maar we bereiken de camping met genoeg restjes daglicht om onze

“We rijden over dubbele gele wegmarkering – dom en illegaal - en jagen een kudde overstekende bizon op – dom en potentieel suïcidaal. Maar we bereiken de camping met genoeg restjes daglicht om onze tent op te zetten voor alles inktzwart wordt en de Melkweg tevoorschijn komt.”

tent op te zetten voor alles inktzwart wordt en de Melkweg tevoorschijn komt. Ik vond het idee van kamperen in Yellowstone eigenlijk wel romantisch. De realiteit is eerder wreed. Dat is deels mijn eigen schuld. Ik heb tot nu toe alleen nog maar in Noord-Europa gekampeerd, waar de grond vooral zacht en groen is. Hier, 2.500 meter boven het zeeniveau, liggen we op harde, steenachtige grond. Omwille van mijn voorbijgaande kampeerervaringen heb ik een goedkoop, flinterdun slaapmatje van schuim ingepakt, geen luchtmatras. Ondanks de herrie die de elanden maken, kan ik de slaap vatten. Als een gewurgde hernia kon zingen, dan zou het klinken als de roep van een eland. Mijn

bierjasje - hetzelfde als een bierbril, behalve dat een bierjasje de kou maskeert, niet de lelijke vrouwen - biedt na een tijd ook geen soelaas meer en wanneer de temperatuur zakt tot twee graden onder nul, raak ik verkleumd tot op het bot. De volgende ochtend voel ik me zo slecht dat ik mijn zonnebril op mijn neus houd op me te wassen. Het plan was om hier twee nachten te kamperen. Wanneer ik de kans krijg om een motelkamer te delen met Ian en we daarmee meteen een paar honderd kilometer dichterbij de motorzaak in Salt Lake City kom waar we olie en banden zullen wisselen, hoeft ik niet lang na te denken: ik vertrek. Dat het weerbericht voor de volgende nacht kans op sneeuw voorspelt, bevestigt alleen maar dat ik de juiste beslissing heb genomen.

Zoals een andere deelnemer die ook naar een motel trekt fijntjes opmerkt: “Er worden geen medailles uitgedeeld voor kamperen.”

Ian en ik prikken in het wilde weg een plaatsje op de kaart (Paris, Idaho) en besluiten daar te overnachten. We rijden 320 km door ruraal Amerika; onder 's werelds grootste elandgewei-boog, voorbij de Teton Mountains, langs de oevers van het turquoise Bear Lake. We zien echte cowboys koeien hoeden langs de weg. In Paris blijkt alles gesloten te zijn. Nu ja, het zou gesloten zijn als er iets was dat open had kunnen zijn. We rijden door naar universiteitsstad Logan (Utah) en stoppen hier. >>

RAD
www.rad.eu

SOLDEN

Van 01-31 juli, in alle **RAD winkels** en **webshop** !

Alle RAD winkels zijn doorlopend open van ma t/m za,
van 10h - 18h. Webwinkel: 24h/24h

50%
40%
20%
30%
10%

SOLDEN
stunt

Hou vanaf **30 JUNI** de site in de gaten !

Wie weet schudden we nog een
extraatje uit de mouw ...

WWW.RAD.EU

Het was een geweldige dag en het voelt niet eens raar om een kamer te delen met een relatieve vreemdeling. We hebben vandaag een band gesmeed. In Salt Lake City maak ik van de gelegenheid gebruik om een jonge chopperbouwer te bezoeken wiens motoren ik bewonder: Andy Carter van Pangea Speed. Ik zit op zijn hardtail Harley’s terwijl hij onderdelen last en volg hem daarna naar de verrassend hippe wijken van deze Mormoonse hoofdstad voor een maaltijd in de coole pizzacent van een van zijn vrienden. Kijk, dat soort dingen maken een roadtrip... Net als de ervaring van een paar deelnemers die even van de route afwijken wanneer ze de zoutvlakten van Bonneville passeren en het geluk hebben er een auto aan te treffen met een potentiële topsnelheid van 640 km/u die daar toevallig aan het testen is. Ze zien de auto geen run afleggen, maar worden hartelijk onthaald en krijgen een uitgebreide rondleiding voor ze verder trekken over Highway 50 - ook bekend als ‘de eenzaamste weg in de VS’. Tot hij die naam kreeg en overspoeld raakte door reizende motorrijders...

Ondertussen klok ik de 6.500 km af op de tripmeter van de Super Ténéré en zie ik de Grote Oceaan voor me. Nog een paar kilometer en ik zal gedaan hebben wat slechts een klein percentage Amerikanen al deed: het Amerikaanse vasteland oversteken. De reis zit er voor de helft op.

De Pacific Coast Highway (PCH) is een droom. Na zowat elke bocht ligt weer een landschap een postkaart waardig. Aan één strand is de zee amper te zien door de tientallen kitesurfers, de lucht gevuld met hun gebolde vleugels. Op de kliffen staan her en der miljoenenvilla’s die zo aan slechteriken uit een Bond-film kunnen toebehoren. De PCH is zo echter mooi en zo wereldberoemd, dat hij volgepakt zit met andere toeristen. Heelder kuddes gehuurde mobil-homes herkauwen langs de kant van de weg en troepen identiek geklede, Europese wielertoeristen worstelen elegant de hellingen op. Hier overdag meer dan een paar kilometer vrije

baan hebben, is een illusie. Maar het is ook helemaal niet het soort weg dat je met het mes tussen de tanden wil aanvallen, daarmee zou je een beetje aan het doel voorbijschieten. Nog een ander strand is bezaaid met zeelolifanten. Enkele rijders nemen foto’s van de stinkende zeezoogdieren, maar niet iedereen is onder de indruk. “In de plaatselijke zoo kan ik ze toch ook zien,” sneert Ian. Dat is het ‘m nou net met een lange reis als deze, mensen hebben sowieso goeie en slechte dagen en die vallen nooit samen. Late avondjes en vroege ochtenden zweren samen met lange dagen in het zadel en de gebruikelijke karakterbotsingen. Toch is het niet te vergelijken met een gezinsvakantie. Is er iemand slechtgeluimd om eender welke reden, dan zit je vast: door dat ene humeurkje is de dag van het hele gezin verpest. In een groep van deze omvang laat je de knorpot gewoon achter en rijd je samen met iemand anders. Niemand is beledigd of gekwetst, geen probleem, morgen is alles weer goed. Georganiseerde ‘avonturen’ als deze leken me altijd tegenstrijdig te zijn. Ik kon nooit begrijpen hoe het in godsnaam en avontuur zou kunnen zijn als je van tevoren

weet wanneer je in welk hotel gaat overnachten. Toen nam ik deel aan zo’n georganiseerd avontuur, door Zuid-Afrika, Namibië en Zambia, samen met Charley Boorman, en liet er bijna het leven. Dat voegde wel een vleugje avontuur toe aan het geheel. En ik besepte ook dat het de samen doorgebrachte avonden zijn die mensen zo leuk vinden. Slechts weinig motorrijders hebben een groep vrienden met de tijd of het geld, of het geld op het juiste moment, om voor drie weken op reis te gaan. Sommige dagen zijn zoals vandaag. Ik vertrek met een groep, we raken gescheiden wanneer zij of ik het op een ander moment tijd vinden voor een fotostop en ik eindig met één of meerdere andere rijders. Ik laat Ian, Stewart en het pasgetrouwde koppel Jenny en Alex op hun KTM zo ongeveer halverwege PCH achter en loop politie-agent Keith tegen het lijf in Morro Bay. Op dat kruispunt verlaat de weg de kustlijn en trekt hij inlands. We zullen de zee pas terugzien in New York dus ik had me voorgenomen om

even met een kop koffie naar de oceaan te staren. In plaats daarvan kopen Keith en ik fish & chips in strooien tiki-hut terwijl pelikanen boven ons hoofd cirkelen. Memorabel. De rest van de dag bestaat uit een hectische rit over een heetgebakerde, stoffige, oranje berg. Keith zit op zijn kolossale, tot op het laatste boutje ge-Touratech-te R 1200 GS Adventure. We blazen stevig door. Ik ga zo snel als ik kan met de Super Ténéré. Die transformeerde in een andere motor toen hij nieuwe banden kreeg in Salt Lake City. De thermometer op de Yam geeft bijna 40° Celsius aan en al dat gefrituurde eten in mijn buik zorgt ervoor dat ik me niet bepaald scherp voel. We malen 80 km verlaten woestijnbochten af. Dit is Highway 41, centraal-California. Deze weg wordt eigenlijk alleen maar door de locals gebruikt, maar mocht hij ergens in Europa liggen dan was hij beroemd. We komen op die hele afstand amper een dozijn andere voertuigen tegen. Als de toer helemaal volgens plan zou verlopen, dan zouden we hier trouwens helemaal niet rijden, maar Sanders zag zich genoodzaakt op het laatste moment één en ander aan te passen.

Onze dokter Caroline, die achterop bij Nick meereist, heeft de berichten over een killer virus dat mensen geveld heeft tijdens een kampeerverblijf in Yosemite National Park strikt opgevolgd. De ziekte wordt verspreid door uitwerpselen van knaagdieren en er blijven maar kampeerders sterven. Ik heb mijn inname van muizenstront meteen sterk gereduceerd, maar ik ben wel blij met de beslissing om de omgeving te mijden. Op weg naar Las Vegas stoppen we dan maar in een Super 8-motel ergens in een hol van Pluto dat Ridgcrest heet.

Het Nick Sanders-element is een aspect aan de toer dat alle deelnemers aantrekt. Hij zit altijd overal bovenop en doet het met heel zijn hart, zonder ooit verstikend te zijn. Hij is er als je hem nodig hebt, en niet als je hem niet nodig hebt. Hij regelt alles. Hij hangt regelmatig aan de telefoon om dingen uit te pluizen en plooiën glad te strijken. >>

Een echte cowboy...

Nick Sanders en meereizende dokter Caroline.

ORIGINE

GET READY
FOR THE SUMMER

89.99€

primo : cuba

109.99€

sprint : rebel star

89.99€

primo : luna

MOTANA

EXCLUSIEF VERDELER VOOR BENELUX

Motana verdeelpunt worden?

Versterk uw product portfolio en word lid van de Motana familie. Neem vrijblijvend contact met ons op: sales@motana.be | www.motana.com

VAN NEW YORK NAAR SAN FRANCISCO EN WEER TERUG **REIZEN**

Ook al ben ik er al eerder geweest - één keer, om te trouwen -, toch blijft Sin City een schok op zoveel niveaus. Ten eerste kom je er aan na de verschroeide, wat zeg ik, kokende ervaring van Death Valley, Badwater en Furnace Creek. Ten tweede staan we voor het eerst in twee weken in de file en filteren is verboden in alle staten behalve California. Waag het om tussen de file door te rijden en je wordt gelyocht. En tenslotte komen we in een Bijbels onweer terecht. De Almachtige kan het niet meer aanzien hoe de verdorvenheid zo wijd-verbreed geraakt is en heeft een hevige storm op ons afgestuurd om het vuur van de zondaars te blussen. Misschien. Waar ik niet aan twijfel, is dat de woestijnstad de hevige regenval niet kan slikken. Het water staat kniehooch in de brede straten. De overstroming zal later het nationale nieuws halen. Op momenten als deze bewijst de Garmin Zumo zijn waarde: hij leidt ons regelrecht naar het hotel. Vegas wordt één grote brij. De liften die op gezette tijden gokkers van het ene casino resort naar het andere brengen, zijn

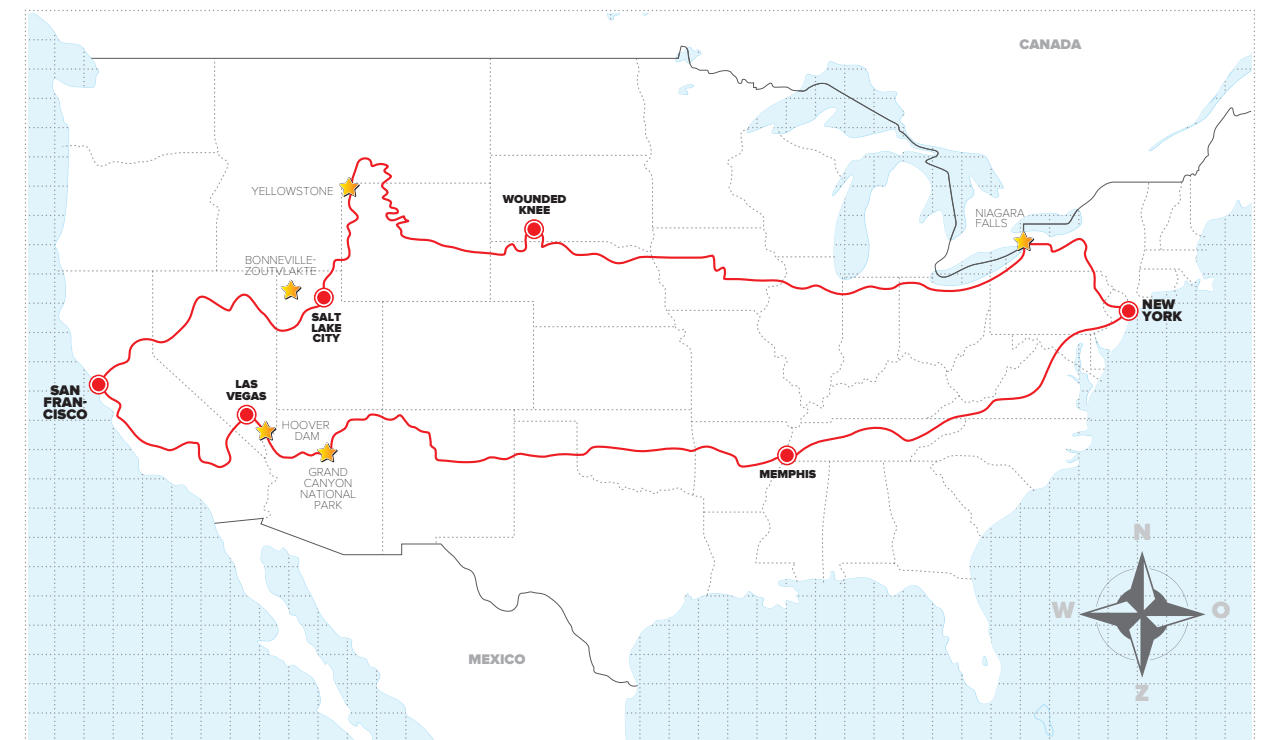
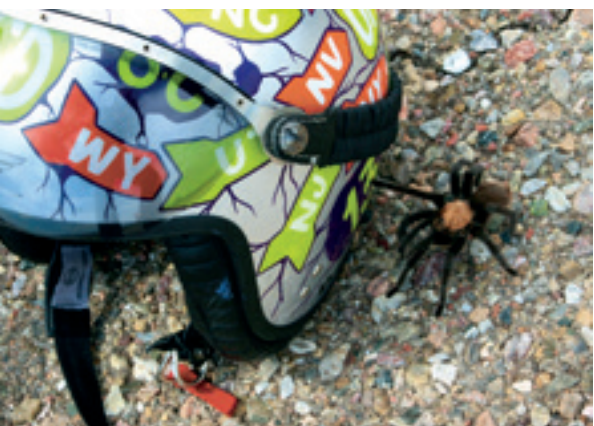
allemaal defect. Ik verlaat het hotel met drie nieuwe, maar goeie vrienden. Ik speel bierpong (een drinkspelletje), drink de goedkoopste en duurste drankjes van de hele reis, verlies met blackjack en keer dan terug naar het hotel terwijl de anderen, Vegas-maagden, verder gaan ontdekken wat de stad te bieden heeft. Met de volgende dagen kun je een vakantie op zich vullen. Nadat we Las Vegas verlaten

“Eerste indrukken zijn cruciaal en New Mexico maakt niet meteen een goeie. De staat portretteert zichzelf als ‘het land der betovering’. Shiprock is ongeveer even betoverend als een verstopte wc.”

- natte sokken bungelend aan onze koffers - gaan we richting Hoover Dam, pikken we een stukje Route 66 mee en kamperen we in Grand Canyon National park. We drinken een biertje aan het kampvuur en staan vroeg genoeg weer op om de opkomende zon de Grand Canyon oranje te zien kleuren. Vervolgens binden we onze tenten weer op de motor en rijden langs de zuidkant naar Monument Valley. Dit is de roadtrip-hemel.

Ik vind de overblijfselen van failliete zaken die langs Route 66 liggen interessanter dan de toeristenvallen die het wel gehaald hebben. Hackberry General Store lijkt wel een gigantische koelkastmagneet. Tientallen Franse Harley-fans op gehuurde motoren stromen af en aan. Wij, in textielpak en op hoogpoters, lijken wel onzichtbaar voor hen. Zij dragen stomme pothelmpjes, wij begroeten hen met

een Angelsaksisch opgetrokken bovenlip. Na een stop aan het Roadkill Café (nee je kunt er geen dieren eten die in het verkeer gesneuveld zijn) rijd ik samen met een kleine groep de laatste 100 km van de dag naar de Grand Canyon, in de invalende duisternis. Daar is niemand van ons blij mee. Een tent opzetten in het donker *sukt*. Het probleem is dat zowat iedereen ongerust is geworden over rijden in het donker. Het is hertenangst. Eerst hoorde je de verhalen. In het midwesten had iedereen wel een verhaal over een vriend die in aanvaring was gekomen met een hert. Er zijn geen winnaars in deze verhalen. >>

Twee transitdagen laten me uitgebreid met mijn Garmin spelen en bevestigen mijn licht autistische trekjes. Het ingebouwde kompas berekent de graden van een bocht. Ik ben het gelukkigst wanneer het kompas precies 0, 90, 180 of 270° aanwijst. Er zitten meer krommingen in een biljartkeu. De weg is zo kaarsrecht, zo leeg en het uitzicht zo gespeend van enige stimulans dat ik mijn handschoen uittrek, mijn telefoon uit mijn zak vis, de rekenmachine selecteer en sommen begin te maken aan een snelheid van 130 km/u. Ik reken uit dat ik de afgelopen 16 dagen gemiddeld 648 km per dag heb afgelegd. “Het lijkt de *fucking* Dakar-rally wel,” oppert iemand. Onze banden

raken asfalt in 24 verschillende staten, meer naar gelang al dan niet geplande omwegen. Dit is gewoon een beetje, tja, saai. Nu ja, mijn ogen konden een beetje rust wel gebruiken. Ze hadden een beetje te lijden onder een overdosis schoonheid. Als ik aan dit tempo een heel jaar lang kilometers zou blijven malen, dan zou ik 237.000 km afleggen, of vijf en een halve keer de wereld rond. Waarschijnlijk zou ik ook iets minder graag in het zadel stappen dan nu. Maar op dit moment zit ik helemaal in de *groove*. De meeste ochtenden ben ik om 6u30 mijn motor al aan het bepakken om meteen

“De houten hutten op de Blue Ridge Motorcycle Campground worden de beste overnachtingsplaats van de hele reis. De eigenaar kookt verse, pas gevangen forel en bakt appeltaart. De hele groep, die varieert van een net gepensioneerde over een pasgetrouwd koppel tot een 42-jarige en zijn 64-jarige pa, hokt samen in een halfopen kantine. Het is precies de boost die het einde van deze trip nodig had.”

te vertrekken. De gemiddelde Britse motorrijder legt jaarlijks zo’n 5.600 km af. Wij doen meer dan het dubbele in drie weken. Nadat we op zestedagen tijd amper twee uur regen te verwerken kregen - inclusief de zondvloed in las Vegas - krijgen we nu twee uur van de ergste regen die eender wie van ons zich kan herinneren. Opnieuw heeft Sanders alles onder controle. Hij annuleert twee nachten kamperen en regelt blokhuizen voor de eerste en een motel voor de tweede nacht, waarbij hij maar 20 dollar extra aanrekent. De houten hutten op de Blue Ridge Motorcycle Campground worden uiteindelijk de beste overnachtingsplaats van de hele reis. De eigenaar kookt verse, pas gevangen forel en bakt appeltaart. De hele groep, die varieert van een net gepensioneerde over een pasgetrouwd koppel tot een 42-jarige en zijn 64-jarige pa, hokt samen in een halfopen kantine. Het is precies de boost die het einde van deze trip nodig had. De laatste twee zonovergoten dagen blijf ik bij Nick en Caroline. Samen rijden we langs de adembenemende Skyline Drive van Virginia.

Hier geldt een snelheidslimiet van 56 km/u. Wij rijden 107 km/u wanneer een ranger ons doet stoppen. Hij dreigt met de gevangenis, maar onze Britse rijbewijzen en spijtbetuigingen zorgen ervoor dat we er vanaf komen met een stevige preek. Veertien voertuigen, 13.000 km en slechts twee boetes. Het is een mirakel. Op een zonnige donderdagochtend, 21 dagen nadat we de motoren hebben opgehaald, worden ze weer in de container gezet voor de terugreis naar Groot-Brittannië. Afgezien van kleine valpartijen aan zeer laag tempo zijn er geen ongelukken gebeurd. Iedereen vindt dat de trip z’n geld waard geweest is. Er werd af en toe even gezeurd over een hotelkamer, maar meer ook niet. Dit is écht een ‘reis van je leven’, dat je ze kunt maken op je eigen motor maakt het allemaal nog specialer. “Zonder Nick had ik dit nooit kunnen doen,” zegt de 59-jarige Owen uit Ierland. “Ik had wel gehoord over ‘open road’-reizen, maar deze trip heeft hele begrip opnieuw gedefinieerd. Wat Nick ons met deze reis geschonken heeft, is onbetaalbaar.” ■

Dan hadden een paar rijders van onze groep kringspier-vernauwende bijna-botsingen nadat ze door een bezoek aan Alcatraz in het donker over PCH moesten. Vanavond zijn Stew en ik aan de beurt. We maken stevige vooruitgang op een tweevaksbaan door een dichtbebost woud wanneer een eland wordt opgeschrikt door de bestelbus die we net willen inhalen en verstijfd blijft staan. Het enorme creatuur met meters-hoog gewei probeert te bedenken welke kant het uit moet schieten. We maken oogcontact. De eland doet een stap achteruit en rent het woud weer in. Mijn hart klopt weer en zinkt

terug in mijn ribbenkast. Stew en ik vertragen. Een tent opzetten in het donker is toch niet zo erg... Eerste indrukken zijn cruciaal en New Mexico maakt niet meteen een goeie. De staat portretteert zichzelf als ‘het land der betovering’. Shiprock, vlak over de grens met Utah, is ongeveer even betoverend als een verstopte wc. Het doet me denken dat als je maar één leven hebt, je het zeker niet hier moet doorbrengen. Het herinnert me er ook aan dat terwijl de VS een land is, het ook bijna een continent op zich is. Ik wist dat er verscheidenheid zou zijn, maar toch blijft het verbazingwekkend. Mooie,

glimmende steden hebben we al duizend keer gezien, maar deze toer leidt ons ook door delen van de VS die wel in de derde wereld lijken te liggen. Andere delen zien er dan weer post-apocalyptisch uit. Maar New Mexico wordt gelukkig wel beter. Andere dag, andere woestijnweg. Er steekt iets voor me de baan over. Het duurt een seconde of twee voor ik besef wat het is. Ik zie er nog eentje. Bij de derde ga ik in de remmen en spring ik van de motor. Je weet dat een spin groot is wanneer je ze de baan kunt zien oversteken vanuit het zadel van een Yamaha terwijl je bijna 130 km/u rijdt.